



SPEJDERNES MAGASIN

43. årgang

nr. 9 . december 1959



Magasinets FOTO-KONKURRENCE

Da fristen for indsendelse af fotografier til Spejdernes Magasins årlige fotokonkurrence var udløbet, kunne vi glæde os over en stor deltagelse fra spejdere, skovmænd, rovere og førere; kun ulveungerne havde holdt sig for beskedent tilbage.

Samtidig kunne vi glæde os over mange fine fotografier. Det har derfor været en vanskelig opgave at finde de bedste frem, og i erkendelse af, at der var mange gode præstationer, har redaktionen da også forøget den oprindelige præmieliste.

Vi må bede alle, der har fået 3., 4. og 5. præmie (for ulvenes vedkommende 4. og 5. præmie) samt ekstrapremie, venligst meddele Magasinets redaktion deres filmønske. Vi beder om, at det må være sket inden udgangen af december. Øvrige præmier er sendt, og billeder, hvor returporto var vedlagt, er ligeledes sendt. En del billeder vil blive benyttet i kommende årgang af Spejdernes Magazin, som naturligvis vil indbyde til en ny fotokonkurrence.

Resultaterne blev iøvrigt:

Aldersklasse A: Ulveunger:

1. præmie: Henning Bidstrup, Sct. Laurenti flok, Roskilde.

2. præmie: Bent Hansen, Virum.
3. og 4. præmie: Henning Bidstrup, Sct. Laurenti flok, Roskilde.
5. præmie: Jesper Madsen, 5. Sønderbro flok.

Aldersklasse B: Spejdere og skovmænd: (12—18 år):

Gruppe 1: Situationsbilleder.

1. præmie: Søren Wium-Andersen, 1. Hede trop.
2. præmie: Erik Ballermann, Nørre Sundby.
3. præmie: Finn Jensen, Frie Fugle trop.
4. præmie: Gert Detlefsen, Frie Rovfugle trop, Toftlund.
5. præmie: Jørn Damsgaard Jensen, Tors trop.

Gruppe 2: Landskabsbilleder.

1. præmie: Aksel Gybel Jensen, Dr. Margrethes trop.
2. præmie: Per Bødker Hansen, Knabstrup.
3. præmie: Jan Wium-Andersen, Herning.
4. præmie: Jørn Bach, Skipper Clements trop.
5. præmie: Mogens Fisker, Riisskov.

Gruppe 3: Jubilæumslejren.

1. præmie: Henrik Madsen, Gram trop.
2. præmie: Anders Ørom, II Valdemar Sejrs.
3. præmie: Eric Jensenius, København.
4. præmie: Per Nellemann Sørensen, Kronborg trop.
5. præmie: Jørgen Elklit, Randers.

Aldersklasse C: Rovere og førere.

1. præmie: Henning Birch Jensen, Struer trop.
2. præmie: Jørgen Hansen, Kudu trop.
3. præmie: Ove Olsen, Leo trop.
4. præmie: Ole Lind, 1. Rødovre tr.
5. præmie: Tjavs Høegh Post, Allerød.

Ekstrapremier:

- Birgit Jørgensen, 1. Godthaab flok.
 Ole Munch Andersen, Nærum.
 Ole Weber, Helsingør.
 Bent Nielsen, Fredericia.
 Jan Feilberg Frederiksen, Helsingør.

På side 170 og 171 bringer vi nogle af de præmierede billeder.

Skotte.

REDAKTIONEN

sender alle Magasinets læsere de bedste ønsker om en

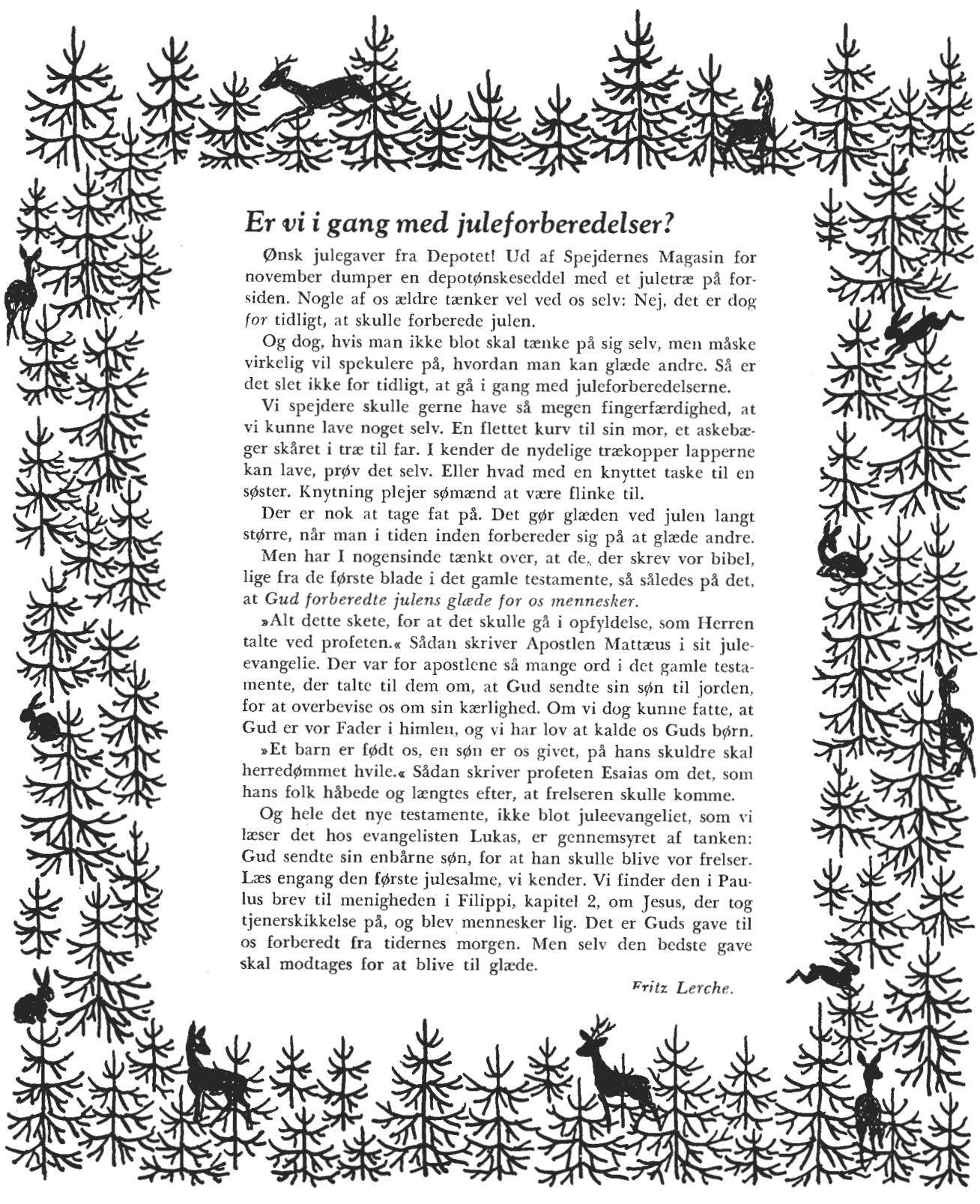
GLÆDELIG JUL



I dette nummer:

Forsidebilledet stammer fra Magasinets fotokonkurrence og er fotograferet af Ole Lind, 1. Rødovre trop.

Fotokonkurrencen	162	Nyt tropshus i Holsteinsborg	172
Juleartikel	163	Boghyliden	173
Det spørger i kirken	164	Junglentyt	174
Robinson Crusoe et døgn	166	Togtet til Hejreholmen	175
Kommandoreb	169	Af Waingungaflokkens dagbog	176
Spejder-Jul	169	Spejder-Tidende	177
Magasinets fotokonkurrence	170	Æressiden	179



Er vi i gang med juleforberedelser?

Ønsk julegaver fra Depotet! Ud af Spejdernes Magasin for november dumper en depotønskeseddel med et juletræ på forsiden. Nogle af os ældre tænker vel ved os selv: Nej, det er dog for tidligt, at skulle forberede julen.

Og dog, hvis man ikke blot skal tænke på sig selv, men måske virkelig vil spekulere på, hvordan man kan glæde andre. Så er det slet ikke for tidligt, at gå i gang med juleforberedelserne.

Vi spejdere skulle gerne have så megen fingerfærdighed, at vi kunne lave noget selv. En flettet kurv til sin mor, et askebæger skåret i træ til far. I kender de nydelige trækopper lapperne kan lave, prøv det selv. Eller hvad med en knyttet taske til en søster. Knytning plejer sømænd at være flinke til.

Der er nok at tage fat på. Det gør glæden ved julen langt større, når man i tiden inden forbereder sig på at glæde andre.

Men har I nogensinde tænkt over, at de, der skrev vor bibel, lige fra de første blade i det gamle testamente, så således på det, at *Gud forberedte julens glæde for os mennesker.*

»Alt dette skete, for at det skulle gå i opfyldelse, som Herren talte ved profeten.« Sådan skriver Apostlen Mattæus i sit juleevangelie. Der var for apostlene så mange ord i det gamle testamente, der talte til dem om, at Gud sendte sin søn til jorden, for at overbevise os om sin kærlighed. Om vi dog kunne fatte, at Gud er vor Fader i himlen, og vi har lov at kalde os Guds børn.

»Et barn er født os, en søn er os givet, på hans skuldre skal herredømmet hvile.« Sådan skriver profeten Esaias om det, som hans folk håbede og længtes efter, at frelseren skulle komme.

Og hele det nye testamente, ikke blot juleevangeliet, som vi læser det hos evangelisten Lukas, er gennemsyret af tanken: Gud sendte sin enbårne søn, for at han skulle blive vor frelser. Læs engang den første julesalme, vi kender. Vi finder den i Paulus brev til menigheden i Filippi, kapitel 2, om Jesus, der tog tjenerskikkelse på, og blev mennesker lig. Det er Guds gave til os forberedt fra tidernes morgen. Men selv den bedste gave skal modtages for at blive til glæde.

Fritz Lerche.

»Tror du på spøgelser?« udbrød Henrik hånligt og så op mod den gamle, smukke klosterkirke, der lyste i solskæret med sine hvidkalkede mure.

»Næh!« Per sparkede i gruset med træskoene, »men Ole Graver har set den gamle abbed, siger han, en nat, da han af vanvare blev lukket inde i kirken. Han så ham komme gående ned gennem midtergangen og forsvinde op i koret!«

»Han har nok en lidt for livlig fantasi, ham Ole!« Henrik grinede bredt og drilsk til Per.

»Åh, I københavnerne er altid så store i munden, men hvis du en nat skulle gå ind i den gamle kirke, fik piben vist en helt anden lyd!«

sidste hold turister rundt derinde. De listede sig ind i en af de gamle, lukkede kirkestole og krøb sammen her.

Ole Gravers tørre stemme rungede under de høje hvælvinger. Det forekom dem, at han tog en evig tid om at få den forevisning overstået. Nu var hele selskabet oppe i koret.

»— og her er de gamle alterkalke. Ifølge de gamle beretninger skulle der oprindeligt være syv, men de fire forsvandt under Unionskrigene tilligemed nogle kostbare røgelseskar og kæder, antagelig er de blevet gemt bort under de urolige tider og aldrig siden blevet fundet frem igen. — Her oppe ser De —!« Ole Gravers stemme tabte sig i den

godt til rette i den ubekvemme kirkestol og stirrede lyttende ud i mørket.

Pludselig rettede Henrik sig op med et ryk og så sig forvirret omkring. Han måtte have sovet, i alt fald havde han drømt noget forvirret tøjleri om Ole Graver og den gamle abbed og Per og meget andet. Han kunne høre Pers næsten lydløse, men regelmæssige åndedrag ved siden af sig, men se noget kunne han ikke, eftersom der var bælgmørkt i kirkestolen. Ude i kirkerummet blev mørket brudt af månelysen, der strømmede ind gennem ruderne og tegnede underlige skygger på gulv og vægge. Henrik havde en klam fornemmelse over

det spøger i kirken—

»Kan du skaffe mig derind, skal jeg nok tage turen, — men du bliver jo nok selv nødt til at gå med for at kontrollere, at jeg nu også går helt ind i kirken og ikke bare bliver stående i våbenhuset!«

»Ja, det lyder jo meget pænt og modigt, men hvordan skal vi slippe derind!«

»Vi kan jo gemme os derinde, en times tid før Ole Graver lukker for turistene!« foreslog Henrik.

Per kløede sig på kinden og stirrede op mod kirken. »Ja, men så skal vi jo blive derinde helt til næste morgen!«

»Ja, hvad så!« Henriks stemme lød drillende og udfordrende, og Per indså, at han ikke kunne trække sig tilbage.

»Vel, så gør vi det, men det skal gøres i aften, nu far og mor er til sølvbryllup i Ydby!«

Pigen var taget på besøg hos nogle slægtninge, og karlen var cyklet ind til byen, så drengene kunne i al ro og mag forsyne sig i spisekammeret, inden de tog af sted på deres natlige ekspedition.

Det lykkedes dem at komme tidnok til at slippe ind i kirken, medens Ole Graver viste dagens

fjerneste ende af kirken. Drengene sad musestille på gulvet i kirkestolen. Solen faldt skråt ind gennem de store, kulørte ruder og tegnede lyse pletter på gulvfliserne. Endelig vendte Ole og turistene tilbage. Både Per og Henrik holdt vejret, da de passerede deres skjul. Det hele varede et øjeblik, så var kirken tom, og de hørte Oles nøgle rasle i låsen.

De blev siddende lidt, før de vovede sig frem, men det varede ikke længe, inden det var blevet så mørkt i kirkerummet, at de foretrak at ty tilbage til kirkestolen. Ingen af dem talte til hinanden, selv den mindste hvisken lød støjende i stillheden, som kun blev brudt af smæld og knirken i gammelt træværk. For dog at få tiden til at gå gav de sig til at spise klemmerne, som de havde taget med, og da de var sat til livs, satte de sig begge

hele kroppen og mindedes i et kort nu alle de spøgeshistorier, han havde fået fortalt i tidens løb, så rystede han uhygeforfølelsen af sig og belavede sig på at falde i søvn igen, men han kunne ikke få øjnene fra kirkerummet, og pludselig var det, som om en iskold næve strøg ham imod hårene. Der på midtergangen gik en høj, sort skikkelse i månelysen. Der var ikke en lyd at høre, og dog bevægede skikkelsen sig op mod koret. Et øjeblik sad Henrik som lammet, så greb han ud og fik fat i armen på Per, som netop skulle til at spørge, hvad der var i vejen, da Henriks hånd lagde sig over hans mund, og han fik en hviskende forklaring. Per stirrede ud af kirkestolen. Begge drengene stirrede som hypnotiserede mod væsenet derude. — »Det er abbeden!« hviskede Per, »se han har munkecape på!«

Henrik svarede ikke. Abbeden var nu gået op til alteret. De så ham gå helt hen til det. De kunne kun svagt skimte ham deroppe, eftersom månelysen ikke kunne komme til at skinne der.

»Så, nu er han væk!« hviskede Henrik og så i det samme på sit

armbåndsurs fosforskive. Uret viste ti minutter over tolv. »Hvor blev han af?«

»Han er nok sunket i gulvet!« hviskede Per stakåndet.

Henrik vidste ikke, hvad han skulle svare. »Kom, vi må op og kikke efter ham!« hviskede han og tog Per i armen. Han kunne mærke, at Per strittede imod lige straks, men så fulgte han dog nølende med ud på gangen, og de listede forsigtigt op mod koret med hjertet bankende som et tårnværk et steds oppe i halsen. Da de var nogle få skridt fra trappen til koret, standsede Per. »Se,« hviskede han hæst, »han — han er gået ned i mumiekælderen — lemmen står åben!« Nu kunne også Henrik se det gabende hul lige ved alteret. Lemmen var en af fliserne, som lå løst på og var forsynet med en lille jernring. Den lå nu ved siden af hullet.

Drengene krøb lydløst op ad trinene til koret og hen til alteret. Med tilbageholdt åndedræt kikkede de ud over kanten af hullet og ned i mørket. En fugtig, muggen lugt slog op imod dem dernede fra, og næsten samtidig så de det skarpe lysskær. Det måtte stamme fra en elektrisk lommelygte. Hjertet sank kendeligt længere ned. Elektrisk stavlygte og spøgelse rimede ikke rigtigt sammen.

Nu så de, at det, de havde antaget for en munkekappe, var et cykelslag. Manden dernede havde travlt med at pille i kælderens kampestenmur med et jernspiger. Han havde fået en stor sten ud og var nu i færd med at fjerne en anden. Det var et anstrengende arbejde, kunne de høre på hans stønnen, da han baksede endnu en sten ud af hullet. I det skarpe lys kunne de tydeligt følge selv den mindste af hans bevægelser. De så ham strække begge arme ind i hullet, — så hørte de ham komme med et svagt udråb, og straks efter trak han armene til sig og havde et lille, jernbeslået træskrin mellem hænderne. Drengene så på hinanden. — Hvar var det, fyren dernede havde fundet? — Han gik løs på skrinet med jernspigeret og brød brutalt beslagene af. Det tog ham ikke lang tid at få låget op, og han gravede ned med begge hænder og halede en mørk tingest frem. Han holdt den tæt hen til stavlygten, gned den febrilsk i kappen og vend-



te og drejede den og gned den igen. Tingesten skinnede i lysskæret. Per greb Henrik i armen. — »Det er de forsvundne alterkalke — det må være den gamle klosterskat!« hviskede han, »vi må have fat i politiet, inden han stikker af med det dernede!«

Henrik nikkede. »Ja, men hvordan slipper vi ud?«

»Han dernede er kommet ind, så kan vi vel også komme ud, — bliver du her og holder øje med ham, så får jeg fat i betjent Sørensen og nogle folk!« Per ventede ikke på svar men stak i listeløb ned ad midtergangen mod våbenhuset.

Det viste sig, at han havde ret i sin formodning. Tyveknægten dernede i mumiekælderen var ganske rigtigt kommet ind med falsk nøgle. Han havde ikke låset døren efter sig. Per smøg sig ud og forsvandt i natten.

Henrik fulgte imidlertid spændt, hvorledes tyven satte stenene på

på plads i hullet igen. — Hvad skulle han stille op med manden dernede, når han nu blev færdig til at gå? — Hvis blot han kunne få stenlemmen lagt på plads, det ville altid sinke fyren en hel del. Han tog prøvende fat i jernringen. Han kunne lige løfte den ene ende nogle få millimeter, og når han samtidig rykkede, gled flisen et lille, bitte stykke. Manden dernede måtte have gode kræfter, siden han alene og uden støj kunne løfte den flise op. Kunne han nå at få den på plads i hullet, til han blev færdig dernede, og uden at han opdagede noget, skulle han vist være glad.

Stykke for stykke rykkede han sejt og stædigt flisen ud over hullet. — Han kunne høre tyveknægten rumstere dernede. Nu måtte han snart være færdig. Bare Per snart ville komme med hjælpen. Han havde været borte i næsten et kvarter. Henrik svedte og var øm i ar-

(fortsættes side 179)

ROBINSON CRUSOE ET DØGN



Telefonen ringede. »Goddag«, sagde en stemme, »det er Bjarne Kirk fra radioen. Har De noget af drengen i Dem endnu?«

Jeg skelede ned til den ansats til en mave, som de senere år har forlenet mig med, men da jeg ikke mente, at et par pund mere eller mindre kunne gøre nogen forskel i det kapitel, sagde jeg fortrøstningsfuldt ja og forhørte, hvad det drejede sig om.

Jo, ser De, jeg har i nogen tid syslet med planer om at lave en radioudsendelse om et ophold på en øde ø her i Danmark i 24 timer, altså udelukkende på grundlag af det, man kan finde på øen af spiseligt og drikkeligt. Vil De med som »Fredag«?

Jeg var selvfølgelig med på den værste, og i løbet af de næste dage fastsatte vi en dato, bestemte os for, hvor meget — eller rettere hvor lidt vi skulle have med og enedes om at vælge Vejrø, der sikkert er den mest isoleret beliggende, ubeboede ø i kongeriget. Øens ejer gav os med nogen betænkelighed lov til at gå i land — normalt er der ikke adgang til øen.

Og så en morgen mødtes vi på hovedbanegården i København, tog toget til Kalundborg, og videre med færge til Koldby Kaas på Samsø og herfra med bus over til det lille fiskerleje Langøre ved munden af den dejlige øfyldte Stavnsfjord på nordøstkysten af Samsø.

Vores første vanskelighed bestod i at få fat på en fisker, der kunne sejle os ud til vores ø. Først efter flere timers forhandling og venten lykkedes det, men til gengæld var

Af **TORBEN WOLFF**

Ejvind Johansen den helt rigtige mand. Foruden at være fisker er han sæljæger. Undervejs i hans lille motorbåd de 12 km mod øst ud til øen, så vi adskillige sæler stikke hovedet op og kigge nysgerrigt på os. Flere var hunner, hver med en unge, som de ved vinken og plasken med lufferne holdt tæt ved sig, for at der ikke skulle ske dem noget. Ejvind fortalte mange spændende oplevelser med de kloge og vagtsomme sæler, om hvordan de foretager vandringer fra ø til ø og holder sig borte fra de øer, hvor sæljægere fra Århus og København er gået i land og har slået telt op for natten for at kunne begynde jagten ved dagry. Desværre ville sælerne først komme til Vejrø senere på sommeren, så vi ville næppe se dem på land.

Vi går i land.

Kl. 18 var vi omsider fremme og bar vores bagage i land. Det var hurtigt gjort. Foruden det tøj vi gik og stod i, omfattede den: en ulden trøje, en regnfrakke, et ur, et fotografiapparat, en kikkert, en kurv, en gammel marmeladespand (lånt hos købmanden i Langøre, fordi vi i sidste øjeblik ikke turde løbe an på, at vi kunne finde opskyllede konserverdåser el. lign. på øen til kogekar), en båndoptager og endelig en æske tændstikker (jeg havde

spekuleret på ildbor, men opgav det i sidste ende, fordi vi — i tilfælde af fugtigt vejr — og deraf følgende forgæves ildtænding ville være temmelig ilde farne — undskyld: vanskeligt stillede). Men altså ingen ferskvand og ingen mad — end ikke en jernration. En fiskerkone i Langøre havde ellers tilbudt os kaffe på termoflaske og en solid madpakke, og vist anset os for småtosede, da vi sagde nej tak . . .

Da Ejvind hovedrystende var tøffet af sted igen, satte vi os på stranden og holdt krigsråd. Vi enedes om først at gå på opdagelse, bl. a. for at se, om vi kunne fremskaffe noget aftensmad. Selv om Vejrø kun er godt en km på den ene led og knapt en km på den anden, er den ikke sådan at overskue, for det meste af øen er bevokset med småklynger af vildrose, hylde- og især tjørnebuske, der på udsatte steder knugedes hen ad jorden af vestenvinden. Vi havde fået fortalt, at der til den snes kvier, der gik derude, skulle forefindes nogle smådamme med ferskvand. Det plejede der også godt nok at være, men alle var udtørret i tørken bortset fra en enkelt, hvis vand kvierne havde gjort lidet indbydende! Det så derfor sort ud for vor forsyning med ferskvand. Imidlertid findes der de fleste steder langs kysten indtil 20 m højde, stejle klinter, og på hjemvejen langs stranden opdagede vi til vor store trøst, at der sivede lidt vand frem nede ved grunden af klinten og gjorde leret fugtigt. Vi lavede derfor en fordybning i leret helt forneden og trak striber over det våde ler ned til den. Desuden havde

vi fundet en rusten konserverdåse og en ilandskyllet baby-sutteflaske, som vi kunne bruge til at spise af — når vi altså fik fat på noget mad.

Mens Bjarne Kirk gik i gang med at bygge en flot hytte af grene og ilanddreven tang op ad en tæt tjørnebusk, vi havde udvalgt, begyndte jeg ude på lavt vand at ryste tangbuske over marmeladespanden samt indsamle strandsnegle på de store sten nær kysten.

Efter en times rysteri var det kun blevet til to små strandkrabber, nogle tanglopper og en håndfuld strandsnegle. Grunden til dette magre resultat er den såre simple, at der er så dybt omkring Vejrø, at der intet fladvand er. Derfor er der næsten ingen algevegetation (tang) og som følge heraf slet ingen blåmuslinger og meget få krabber og andre større fladvandsdyr.

Af mangel på ferskvand måtte jeg koge dyrene i saltvand (krabberne knuste jeg, så snart de var dræbt i det kogende vand). Vi fik en velmagende suppe ud af det, men den var så salt, at vi — uden sikkerhed for ferskvand den næste dag — faktisk ikke turde spise den.

Strandsneglene knuste jeg og spiste med god appetit, hvorimod Bjarne ædelmodigt overlod mig sin halvdel!

Mens fyrene blinkede fra nær og fjern, sad vi bagefter ved bålet og nød den lune aften, indtil det blev tid at tørne ind. For sidste gang den aften sludrede vi sammen for »åben mikrofon« og indviede båndoptageren i vore planer for i morgen.

I natten klam og kold

Næppe havde vi lagt os, før det begyndte at regne, blidt og stille. Jeg ofrede min plasticregnfrakke til opsamling af regnvand i en fordybning uden for bivuakken og vi deltes broderligt om Bjarnes regnfrakke, der gjorde det ud for et noget luftigt slumretæppe.

Bjarne Kirk steger kaninungen på spid.

Forgæves venten på nysgerrig beboer.

Bænke af smeltevandsgrus (tv.)
og af smeltevandssand (th).



Jeg sov nøjagtigt halvanden time, så vågnede jeg og knagfrøs. Jeg stod op og småløb rundt på øen i en god times tid. En lav tjørnebusk, der pludselig rejste sig på fire ben og sagde »muh«, da jeg passerede forbi, forskrækkede mig (og den) gevaldigt. Jeg havde nu fået varmen og krøb til køjs — og fandt, at Bjarne i mellemtiden havde forladt etablissementet; han frøs også. Ved solopgang måtte jeg ud på nok en tur, men så sov jeg sødeligt til ved 7-tiden.

Det var kun blevet til et par mundfulde regnvand i min regnfrakke, men i bassinet ved klinten kunne vi forsigtigt bjerge næsten en halv liter lerslæmmet vand. Vi betroede båndoptageren, at nu skulle vi i vandet og så se at få fat på noget morgenmad.

Men næste gang, vi åbnede for mikrofonen, var klokken blevet næsten 2, og vi fortalte, at vi nu skulle til at tilberede frokosten, samt at vi havde besluttet at springe morgenmaden over — af den gode grund, at vi ikke havde fundet noget spiseligt inden for det tidsrum, hvor man normalt spiser morgenmad!

Uden mad og drikke

En væsentlig del af morgenen og formiddagen var nemlig gået med jagt på de talrige vilde kaniner, der fandtes overalt. Af mangel på snor og smækre grene kunne vi ikke lave en bue og måtte derfor jage dem på stenaldervis med en kæp i hånden. Det er nu så sin sag, for som bekendt har kaniner masser af huller, som de smutter ned i for næsen af en. Vi tossedede rundt i lang tid, prøvede bagholdsangreb og andre snedigheder, men kaninerne gik bare under jorden og grinede af os. Heller ikke lang tids tålmodig venten med hævet kæp ved hullerne gav bonus. Omsider lykkedes det mig dog at nedlægge en yngre frøken, som blev hjembåret i triumf, flået og stegt på spid.

Inden vi kom så vidt, havde Bjarne fremskaffet en større forsyning brændenældeskudspidser — uden større mén, ved simpelthen at tage hårdt om nælden.

Jeg havde imens været på fiske-ri. Da det ikke kan nytte noget at ryste tangbuske om dagen, fordi dyrene da søger ned på bunden, havde jeg måttet lave et fiskenet af



Torben Wolff er klar til at fiske.

Bjarnes netvævede undertrøje, som jeg havde sprættet op i den ene side og derpå med snipperne fastgjort til en krum kæp — på billedet ser du hvordan

Efter halvanden times hidsig indsats havde jeg samlet en kopfuld smækre smårejer (de såkaldte kårer) og små fiskeunger på indtil 3 cm længde, torsk, stenbider, skruber og en enkelt tangnål på hele 10 cm — men åletynd!

Vort sparsomme ferskvand brugtes dels til fremstilling af en fortræffelig, men lidet voluminøs fiskesuppe med rejesmag og en brændenældekompot, som smagte rædsomt, fordi selv de unge skud var ganske træede p. g. a. tørken. Ellers er brændenældesuppe slet ikke så ringe; endnu bedre er mælkebøttesalat, men disse planter var helt afgnavede af kaninerne, så det lå tungt med dem.

Endelig var der jo så kaninen, som var guddommelig, men heller ikke fyldte meget i vore efterhånden slunkne maver.

Et rigt fugleliv.

Resten af eftermiddagen brugte vi til at kigge på øens fugleliv. Øverst i klinten fandtes flere steder huller,

ud og ind ad hvilke der af og til smuttede nogle fugle på størrelse med små ænder. Det var de sjældne tejster, en alkefugl, der er kul-sort med blændende hvidt vingespejl og knaldrøde ben. På fuglefjeldene mod nord yngler de mellem klippeblokke nederst nede, og på Hirsholmene ved Frederikshavn har jeg set dem ruge inde mellem stenene på havnemolen. Men på ubeboede småøer med klinger graver de altså gange vandret ind i brinken øverst oppe.

Ude til havs så vi mange edderfuglehunner med næsten udvoksede ællinger og en del ikke ynglende skalleslugere. Der var også nogle regnsponer med det lange, nedadkrummede næb. De var allerede nu midt i juli på træk sydpå efter tilendebragt rugning. Grå sølvmåger og de kæmpestore, sorttryggede svartbager, vor største mågeart, fyldte luften med deres skrig. Naturligvis var der også adskillige småfugle, især vipstjerter (både hvid og gul), tornskader, droesler m. m., og selv skovduer havde fundet sig tilrette på vores ø.

Vi overlevede — trods alt!

Jeg skal ikke nægte, at det var med lettelse, vi så Ejvind dukke op efter nøjagtig 24 timers fravær. Det havde vist sig sværere at gennemføre vor Robinson-tilværelse, end jeg på forhånd havde regnet med — dels fordi tørken gjorde manglen på brugeligt drikkevand følelig, og dels fordi denne ø altså ikke — som det ellers er tilfældet næsten overalt ved vore kyster — kunne yde tilstrækkeligt med spiselige havdyr, til at man kunne opretholde livet i længere tid, selv om man vidste, hvor man skulle finde dem, og hvordan de skulle tilberedes.

Men var vi end både godt gammeldags sultne og tørstige, da vi forlod vores ø, var vi rørende enige om, at det havde været en enestående oplevelse.

Mon ikke en og anden af jer har fået lyst til at prøve noget tilsvarende sammen med jeres patruljekammerater til næste sommer? — Trods eventuel sult og tørst vil I næppe fortryde det — og redaktøren af Magasinet vil utvivlsomt være glad for at viderebringe jeres oplevelser på godt og ondt under et døgn — eller mere — på en øde ø.

NÆSTE NUMMER AF »SPEJDERNES MAGASIN« BRINGER REFERAT AF JUBILÆUMSFESTLIGHEDERNE.



KOMMANDO



De engelske commando-soldater, der under krigen foretog raids mod det okkuperede Europas kyster, bar som del af deres udrustning et såkaldt »commando-rope«. Dette reb har nemlig mange anvendelsesmuligheder, som også gør det til en smart ting for skovmænd: Klatretov eller rebstige (flere kan sættes sammen), besnøringsreb, bærereb til brænde eller træstammer, sjippetov, knobband m.v. — Og så ser det smart ud at gå med. Det understreger skovmandspræget. Jeg kender nogle skovmænd, der bærer det som et dobbelt halvstik om livet — også til spejderbal!

Rebet laver man naturligvis selv. Det flotteste materiale er bomuld, men det har vist sig for dyrt, sart og elastisk, så det vil jeg ikke anbefale. Du må vælge manila og hamp, og da tror jeg nok, det første er bedst.

Den originale tykkelse på rebet er 2 cm, men hvis du synes, det bliver for voldsomt, kan du roligt gå godt ½ cm ned.

Rebet skal være 2,50 m i færdig tilstand, og da der fragår til 2 øjesplejsninger, gør du klokest i at starte med 3,25 m.

Foruden rebet skal du bruge en ters. Den er nærmest en stor bærepind med samme funktion som »pindeknapperne« i en duffel-coat. Tersen laves af et stykke hårdt træ, f. eks. et gammelt bordben eller et spadeskaft. De originale mål er: Længde 20 cm, tykkelse på midten 4 cm (bortset fra en dyb rille til rebet, omhyggelig tilspidsning til ca. 2 cm i enderne. Jeg har set terser, der så ud, som om de var drejet på drejebænk, men det var de skam ikke. Skovmændene havde selv lavet dem med rasp og fil. Det tager nogle få timer(!), og glæden

ved selvgjort arbejde er rigeligt møjen værd.

Når tersen er pudset og lakeret, laver du en øjesplejsning tæt om rillen. Eventuelt kan du til slut sy den tæt til tersen — det er en billig livsforsikring under klatring.

I den modsatte ende skal der være en anden øjesplejsning, netop så stor at den påsplejsede ters kan skubbes igennem. Det passer også med, at en hånd lige kan stikkes igennem.

En eller anden form for syet takling over enden af splejsningerne gør rebet lettere at arbejde med.

Hvis nu du og din holdkammerat har et kommando-reb og 5 m redningsreb hver, har I tilsammen 15 m, ligesom et almindeligt redningsreb, men I har tillige glæden af ialt 4 besnøringsreb, hvoraf to er specialreb med de tidligere nævnte mange funktioner.

Dersom du vil være sikker på at kunne kende dit kommando-reb fra dine patruljekammeraters, kan du inden lakeringen brændemærke dit bomærke i tersen. Det gjorde jeg, således:



Spejderjul

ER UDKOMMET

Forsiden er et smukt farvefoto af et tændt juletræ.

*

5 gode og spændende fortællinger, forfatterne er: Kaj Birket-Smith, Knud Meister, Anne Sofie Hermann, Mogens Linck og Georg V. Bengtson.

*

Mange dejlige tegninger, fotografier og tegneserier. Af bagsiden og en af siderne inde i bladet samles en smuk adventskalender.

*

Nøddeknækkeren — med de mange præmieopgaver.

*

Prisen kr. 1,75. Flokke og troppe får stor rabat. Har du sikret dig et eksemplar?

MAGASINETS FOTOK

Øverst fra venstre til højre

1. Jørn Damsgaard Jensen
2. Henning Birch Jensen
3. Erik Ballermann.



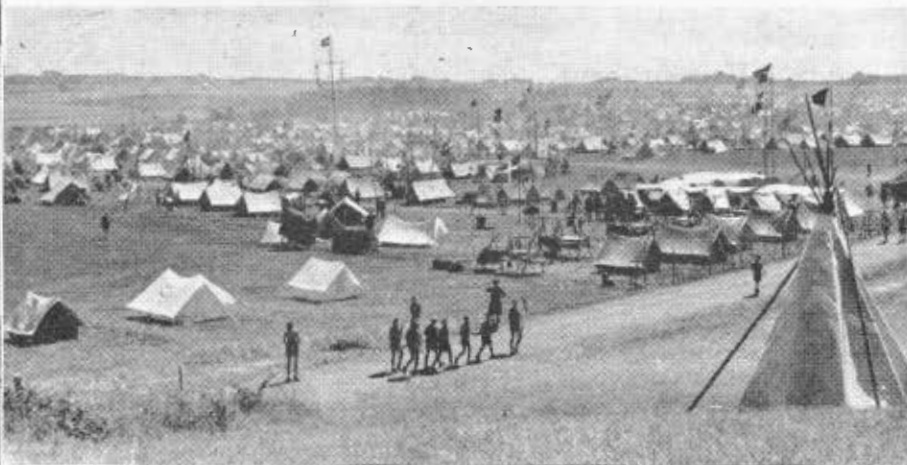
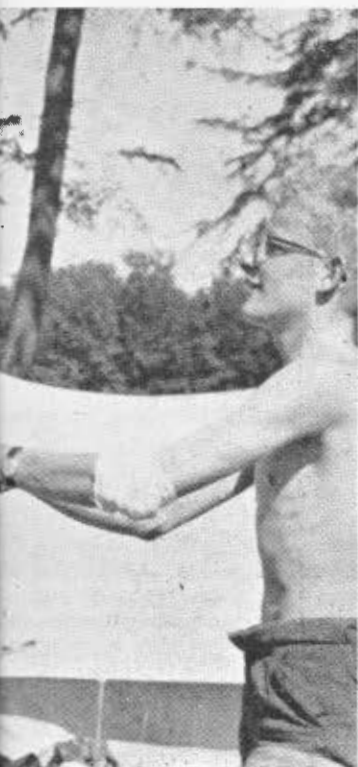
MAGASINETS FOTOKONKURRENCE

Øverst fra venstre til højre:

1. Jørn Damsgaard Jensen.
2. Henning Birch Jensen.
3. Erik Ballermann.

Nederst fra venstre til højre:

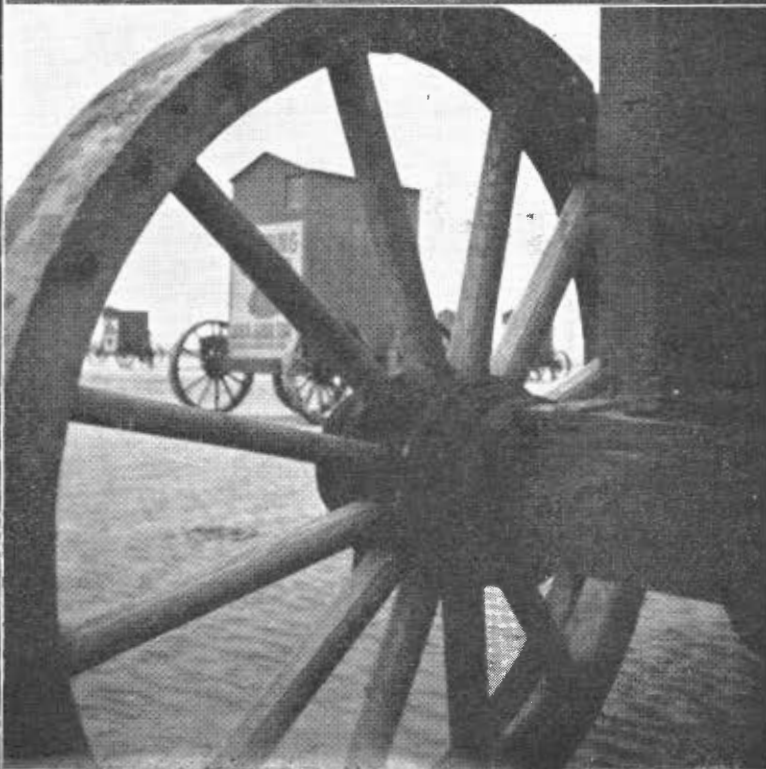
1. Per Bødker Hansen.
2. Søren Wiium-Andersen.
3. Mogens Fisker.

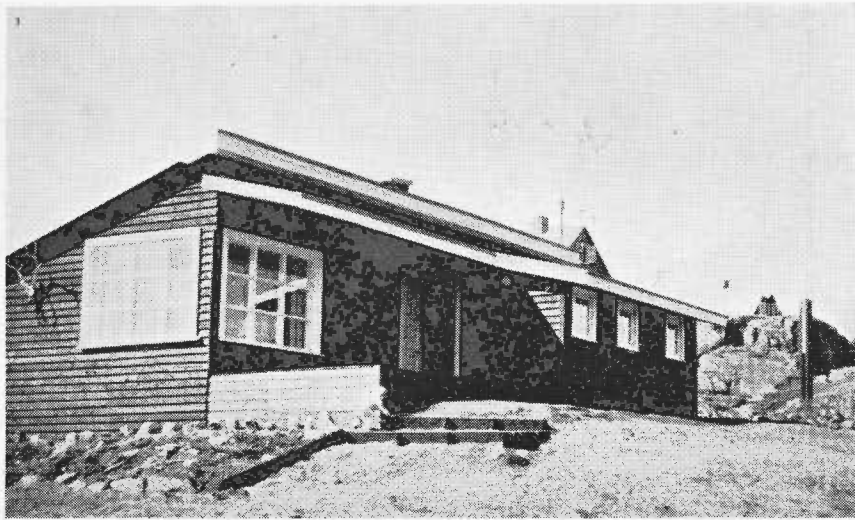


ONKURRENCE

Nederst fra venstre til højre:

1. Per Bødker Hansen.
2. Søren Wiium-Andersen.
3. Mogens Fisker.





SPEJDERHUSET – set fra søsiden.

Det var en stor festdag for byen og allermest for spejderne, da Grønlands første spejderhus blev indviet. Spejderne indledte dagen med gudstjeneste i kirken, hvor en af troppens førere, som er kateket, holdt prædiken. Det smukke Dannebrogflag, som drengenes korpsledelse havde foræret til huset, lå sammenrullet foran alteret, for at blive indviet i kirken. Efter gudstjenesten marcherede spejderne med faner, trommer og signalhornsfanfarer gennem byen ud til spejderhuset. Dannebrogflaget blev båret af en dreng- og pigespejder, en ulveunge og en blåmejse.

Da spejderne gik ned af fjeldet mod huset, så man rigtigt, at der var ved at ske noget stort. Huset og terrænet omkring var klædt til fest, og det halve af byen var forsamlet. Foran huset var rejst en æresindgangsportal, og på pladsen rundt om huset og ved søbredden stod 8 flagstænger med smukt vajende flag. Søen har fuld af liv, laksene sprang til ære for spejderne, og spejderhusets stolte nabo det 800 m høje fjeld »NASAUSSAQ«, havde i dagens anledning fået en hætte af tyk tåge på toppen. Spejdernes gode ven, højlandet med øst, så velkendt fra tidligere spejderlejre, sendte spejdertroppen en venlig hilsen i form af et ejendommeligt og smukt farveskær, som lovede godt for sommerlejren, som igen i år gik ind over højlandet — vandrelejren til den 45 km lange vid-

underskønne sø »TASERSSUAQ«.

Kolonibestyrer Krogh holdt en meget smuk og manende tale til spejderne og erklærede derefter spejderhuset for officielt indviet — idet han med en stor skovmandsøkse huggede snoren over foran indgangen. Tropsføreren højste flaget, og den grønlandske flagsang blev sunget, hvorefter der blev holdt flere taler, bl. a. af borgmesteren og landsrådsmedlemmet. Under tegnede sluttede talernes rækker med at rette en hjertelig tak til alle de mennesker og institutioner, der havde udvist uvurderlig hjælp og bistand under byggeriet, ikke mindst de udsendte håndværkere fik en stor tak for deres enestående beredvillighed. Der blev rettet en tak til landshøvding Lundsten, departementschef Eske Brun, ministeriet for Grønland, skoledirektør Gam, ingeniør Oluf Petersen, den afgående kommunalbestyrelse og tipstjenesten for den store interesse og hjælpsomhed, der er blevet udvist ved bygningen af SPEJDERHUSET. Byggelederassistent Bjørnes, der har tegnet huset, fik en særlig tak.

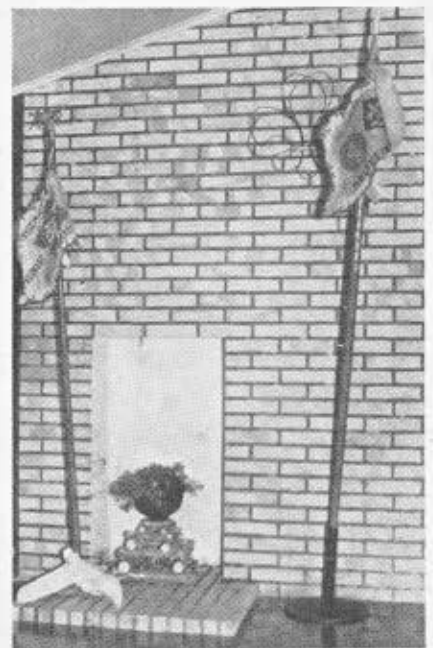
Kolonibestyrer Krogh fik derefter overrakt nøglen til huset og var den første, der sammen med sin frue gik ind i huset. Derefter fulgte alle de tilstedeværende, og alle var fulde af beundring over det dejlige hus, de klare, rene farver der var overalt, de smukke møbler og den fiks måde, man havde an-

Nyt fra GRØNLAND

Indvielse af
nyt trops hus i Holsteinsborg

bragt alle troppens trofæer og klenodier på. Væggen med minder fra drengenes Danmarkstur i 1954 blev meget beundret og ligeledes alle de fine instruktionstavler, der var anbragt i patruljelokalerne — i sandhed et skønt hus, som Holsteinsborgspejderne har grund til at være stolte af og taknemmelige for. Om eftermiddagen var der åbent hus for alle interesserede, og over 300 har skrevet i gæstebogen.

Spejderne modtog flere »fyrstelige« gaver — bl. a. et komplet sæt kajakharpuner, en narvaltand, et pragtfuldt rensdyrgevir, en original

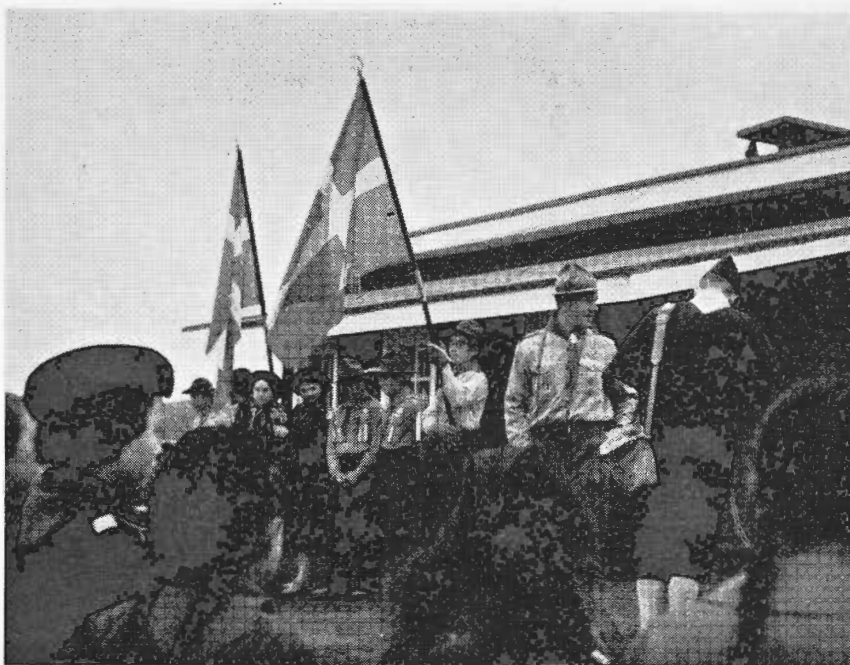


Pejsevæggen i tropslokalet.

indianervimpel af bøffelskind med portræt af Sioux stammens høvding KOOTANI, vimplen er over 50 år gammel og et klenodie af meget høj karat — gave fra en gammel spejder.

SPEJDERHUSET er bygget i norsk fjeldstil med klinkebeklædning af fyrrebrædder og er 85 kvadratmeter stort og har 6 rum. Et dejligt stort tropslokale fælles for piger og drenge, hvor der er sidde- og bordplads for 40 spejdere. Loftet er i den ene langside stærkt skrånende, hvilket giver en fin effekt til pejsevæggen i den ene ende af lokalet. Pejsevæg og pejs er af gule mursten med sort fugning, og der er på den væg kun anbragt en par fine vægdekorationer. Foran pejsen står to tropsstandere med en hvalhvirvel til fod. I den modsatte ende er der et stort hjørnevindue — 4,5 m × 1,70 m, — hvorfra der er den skønneste udsigt ud over søen og de dejlige fjelde. Der er et patruljelokale til pigerne og et til drengene — begge fuldt møbleret med borde, stole, reoler m. m. og derforuden elkøkken, materialerum og entre. Udenfor har man en dejlig stor hjørneveranda med halvtag, som om sommeren er velegnet til scene til friluftsteater. Huset er af byggetjenesten vurderet til kr. 31.000 excl. inventar og kakkelovne.

Det er 4 år siden, spejderne begyndte at lægge de første planer om opførelse af dette hus, og alle sejl blev sat ind for at skaffe penge. Ved forskellige arrangementer, årlige tropsfester, sommerfester, komedier, sandhentning, fiskeri, oprydningssarbejder for kommunen o. s. v., har spejderne i de forløbne 4 år ved eget arbejde samlet mere end 10.000 kr. på sparekassebogen — et meget fint resultat. Foruden disse midler har spejderne nedrevet en kirke på en forladt boplad og nedrevet to barakker på en forladt amerikansk base — den berømmelige sejltur på 1800 km. Spejderne har også modtaget en del materialer for oprydning på forskellige byggepladser. SPEJDERHUSET begyndte efterhånden at blive sandsynligt, materialerne hobe sig op, beholdningen i sparekassen voksede — og endelig i juli 1958 kunne man tage det første spadestik og nøjagtig 1 år og 12 dage efter, blev huset indviet.



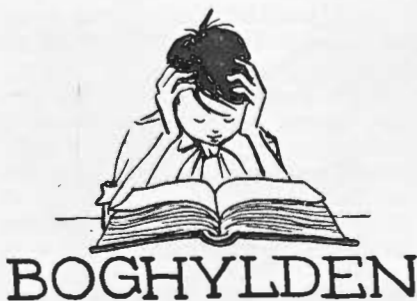
Fra indvielsen: Tropsføreren — Poul Madsen — er nr. to fra højre.

Et imponerende resultat, når man tænker på de særlige grønlandske forhold, der gør sig gældende. Vinteren er jo ret lang og mørk, og ofte har spejderne gået i 20—30 graders kulde og slået søm i — ja til tider kunne det være så koldt, at sømmet ligefrem frøs fast til fingrene. Der har også været et enormt arbejde i transporten af materialer — idet hvert eneste stykke er blevet båret over fjeldet

og ned til byggepladsen. Spejderne har haft faglig hjælp til den særlige tagkonstruktion, til skorstenen og pejsevæggen — ellers har spejderne selv bygget huset — piger og drenge i fællesskab.

SPEJDERHUSET står nu som et klippefast og lysende symbol på, hvad grønlandsk og dansk ungdom i fællesskab kan udrette, når den rette ånd og vilje til samarbejde er til stede.

Poul Madsen.



BOGHYLDEN

Gyldendals lille leksikon. — (Kr. 25.00 indb. lanell. — Gyldendal).

I en tiltalende udførelse foreligger her en dejlig opslagsbog for større børn. Den indeholder et væld af billeder og instruktive tegninger, hvoraf mange er i farver.

De farveglade helsider behandler geografi, biler, fisk, flag, insek-

ter, instrumenter, klædedragter, menneskeracer, pattedyr, skibe osv.

Teksten behandler også emner fra vor tid, som film, jazz, sport, sputnikker osv.

En fortræffelig gavebog.

Jernbanens Hvem Hvad Hvor. (Kr. 11,75 indb. — Politikens forlag).

En lækkerbidsten for alle jernbaneinteresserede, der fører gennem jernbanens udvikling fra dens barndom til vor tid og med et blik ind i fremtiden.

Vi læser om damplokomotiver, DSB's lokomotiver i 100 år, elektriske baner, motortog, Danmarks jernbanenet, signaler, baneanlæg, danske og udenlandske jernbaner osv. Hertil mange tegninger og billeder. — **Depotet har bøgerne.**



- Glip, BF Christian Ficher,
3. Korsør flok.
Jens Gormsen,
Glamsbjerg flok.
Hjort, BF Ove Henriksen,
4. Sundby flok.
Benedict Sørensen,
Møns flok.
Muvin, BF Erik Bücherk,
1. Lillerød flok.
Gekko, BF Erik Tüchsen,
1. Dronn. Margrethe flok.
Henrik Wynhe-Jensen
1. Skagen flok.



Bent Christophersen.

To raske ulveunger har fået BRONZEKORS for livredning



Poul Henning Nielsen.

Nu skal I høre om to raske ulveunger, som begge har fået korpsets bronzekors for livredning.

Den ene hedder Poul Henning Nielsen, han er bandefører i Gylden Sax flok i Saxkøbing, den anden hedder Bent Christophersen, han er hjælper i 2. Østerbro flok i København.

En dag i sommerferien lå Poul ude på badeanstalten i Saxkøbing, da en lille femårig pige ved et uheld faldt i vandet fra 3 m vippen.

Poul så det og sprang straks i vandet og dykkede ned efter den lille, som han derefter bjærgede ind til broen, hvorfra hun blev hjulpet op.

Havde Poul ikke handlet hurtigt, er det ikke godt at vide, hvordan det var gået.

Den anden raske ulveunge: Bent havde været ude på en sejltur sammen med sine forældre. Efter turen fik Bent lov til at blive nede ved havnen for at fiske sammen med en kammerat.

Pludselig lød der råb om hjælp, og det viste sig, at være kammeratens lillebror, den 6-årige Peter, som var løbet ud på en 10 m lang bro og var faldet i vandet.

Bent smed straks sin fiskestang og løb så hurtigt han kunne ud ad broen.

Bent kunne ikke svømme, men han sprang ned i en båd, som lå ved broen, og herfra fik han fat i Peters ene hånd. Bagefter lykkedes det ham med den anden hånd at få fat om Peters håndled. Sådan holdt han drengen oppe til der kom hjælp.

Både Poul fra Saxkøbing og Bent fra 2. Østerbro har vist, at de er rigtige ulveunger med øjne og ører åbne, og at de er parate til at hjælpe, hvor der er brug for dem.

I har begge ærlig fortjent den udmærkelse, I har modtaget for jeres raske dåd.

Til lykke.

Strix.

I oktober-nummeret af Spejdersnes Magasin lovede vi en bog i præmie til de beretninger, der bringes her i Jungle-nyt. - Toomai fra Furesø flok får den første.

Ulvetur til Hørsholm.

Jeg vil fortælle om en tur med Furesø flok. Om morgenen mødtes vi ved Caltex-tanken. (Det er vort mødested). Hver ulveunge havde kr. 1,50 med. Lidt efter kom bussen, og vi steg op. Da vi havde kørt i 20 minutter, var vi i Hørsholm, og vi gik straks hen til Jagt- og Skovbrugsmusæet, hvor vi gik ind.

Vi så først en masse geværer, og der var mange udstoppede dyr og fugle, f. eks. nogle elsdyr. Rusa, vor flokfører, havde sagt, at vi skulle tegne det, vi syntes bedst om, og jeg tegnede en gammel elgko.

Vi så også geværer og rifler, og nogle af dem var camoufleret som stokke. De havde tilhørt en krybskytte. Da vi havde set det, gik vi over til den Færøske-Grønlandske afdeling, hvor vi så kajaker, hundeskæder, isbjørne (udstoppede), dragter o.s.v.

Til sidst samledes vi i den nærliggende park og spiste. Derefter skulle vi finde blade, der af forbogstaverne dannede ordet bager.

Da det var forbi, gik vi ned mod bussen. Det var meget varmt den dag, så vi var godt trætte. Da vi kom tilbage til benzintanken, stillede vi op i bänder og sagde farvel.

Med ulvehilsen.

Toomai.

Vinderne i oktober-konkurrencen blev: Knud Nielsen, Stubbekøbing, Niels Ranvig, Sorø og Sven Gissum, København S.



LOGGET TIL HEJREHOLMEN

FORTÆLLING
FRA STENALDEREN
af
ROBERT FISKER

Illustrationer:
THORA LUND

4. kapitel.

Hunden under det store træ løftede hovedet og gøede, stak så atter snuden mod jorden og løb rundt på det sted, hvor Gnist og Vind havde stået, mens de kastede rebet op over grenen.

Stemmerne fra de to drenge nærmede sig. Inden længe ville de komme ud på lysningen, og så havde hunden sikkert fundet sporet, der førte gennem krattet ned til båden mellem sivene.

Gnist lod hånden glide ned i bælteposen. Hans fingre sluttede om det ene af de rådne æg. Måske kunne han få hunden på vildspor, hvis han blot kunne ramme rigtigt. Han og Vind var de to bedste kastere på bopladsen. De var så sikre i deres kast, at de mange gange foretrak at kaste en god sten frem for at bruge pil og bue.

Han løftede hånden med ægget og ventede med hver muskel spændt. Nu stod hunden lige under træet. Hånden med ægget jog lynsnart nedefter, og i næste øjeblik havnede det rådne æg med et klask på hundens hoved.

Det forskrækkede dyr udstødte et hyl og jog af sted over lysningen med halen mellem benene, og Gnist trykkede sig ind mod træstammen og dækkede sig så godt som muligt, mellem løv og grene.

Gennem et hul i bladhanget så han de to drenge fra søfolkenes boplads dukke frem af krattet. Den forreste af dem var nær blevet løbet over ende af den skrækslagne hund.

De slog begge en skraldende latter op ved synet af hunden med æggets blomme drivende ned over snuden. Den ene af dem pegede op i træet.

»Det må være faldet ned på den oppe fra rederne. — Puh, hvor det stinker. Den hund får vi ikke glæde af i dag. Den kan ikke lugte noget andet end det rådne æg!«

Hunden var forsvundet ind i krattet, og drengene gik frem på lysningen, idet de til stadighed så op, næsten som om de frygtede, at der skulle falde flere rådne æg ned fra hejrerederne.

Pludselig standsede den ene af dem op og lagde sig på knæ.

»Kom her. — Er det ikke aftrykket af en fod?«

Hjertet tog til at banke heftigt i brystet på Gnist. De måtte have opdaget et fodaftryk i den bløde jordbund. — Ja, nu rettede de sig op og gik begge hen mod krattet. Den ene af dem lagde en pil på buen og holdt den rede til skud. De så sig vagtsomt omkring og beyndte langsomt at gå ind i krattet. Gnist lod øjnene løbe ned over sivskoven, men sivene stod overalt så tæt, at det var umuligt at få øje på noget. Et sted fløj et par skræppende fugle op, men han kunne ikke se grunden til deres flugt.

Hvad skulle han nu gøre? — Skulle han skynde sig ned fra træet og være klar til at komme sin broder til hjælp? — Nej, Vind måtte være blevet klar over faren og lå nok et eller andet sted i sivskoven

og ventede på, at faren skulle drive over! — Men hvis han nu ikke var sluppet af sted?

Han kunne ikke se de to drenge fra søfolkenes boplads mere, men han kunne høre dem råbe til hinanden, uden at han dog kunne skelne ordene.

Han havde allerede stukket det ene ben ud fra grenen for at klatre ned, da de to drenge vendte tilbage. I en fart kom Gnist atter op på grenen og gemte sig i løvet.

»Det så ud, som om der havde ligget en båd der,« udbrød den ene og lagde sig endnu en gang på knæ ved det utydelige fodspor,« det er nok bedst, vi går tilbage til bopladsen og fortæller det til Tyr!«

Det går et sæt i Gnist. Tyr var hersker på søfolkenes boplads, og der gik rygter langt ud over søfolkenes land om Tyr's store klogskab.

De to drenge gik hen mod det store træ, og Gnist turde knap nok trække vejret af angst for, at de skulle opdage ham. Den ene så op i træet, og et øjeblik troede Gnist, at drengen havde fået øje på ham, men så kaldte kammeraten på ham, og de forsvandt begge to den samme vej, de var kommet.

Gnist fulgte dem med blikket gennem krattet ved at holde øje med træers og buskes bevægelser. Han sad længe og fulgte dem med øjnene, før han vovede at klatre ned fra træet.

(fortsættes i næste nr.)



Af Waingungafløkkens dagbog.

Vi har længe øvet os på forskellige sange og optrin, for vi skulle ud på »De Gamles Hjem« og underholde. Det plejer Waingunga-fløkken for jul.

Lørdag kl. 15 skulle vi begynde, og vi ankom et kvarter før, så vi kunne hjælpe de gamle mennesker på plads i salen. Præcis kl. 15 startede vi med ulvehyl, og Akela holdt en kort tale. Så sang vi »Ulv, altid smil på læben«. Derefter en



bror, udklædt som nisse, med en stor slev i hånden, og satte sig ved et stort grødfad, resten af grøn bande forestillede rotter, og så sang vi »Nissen og Rotterne«, mens grøn bande spillede den.

Gul bande sang en kattesang, mens vi mjavede til, og blå bande spillede en sketch: De lærde er uenige.



Ind imellem bandernes optræden sang hele flokken nogle sange.

Endelig var det rød bandes tur. Vi skulle optræde med »Den lille Pige med Svovlstikkerne«. Jeg var klædt ud som den lille pige, mens resten af banden stillede sig op med et gråt tæppe foran sig, de var husmuren.

Efterhånden som Baloo læste, strøg jeg tændstikker, ligesom i historien. — Bagheera spillede gamle danse på klaveret, så publikum sad og rokkede i takt. Til sidst læste

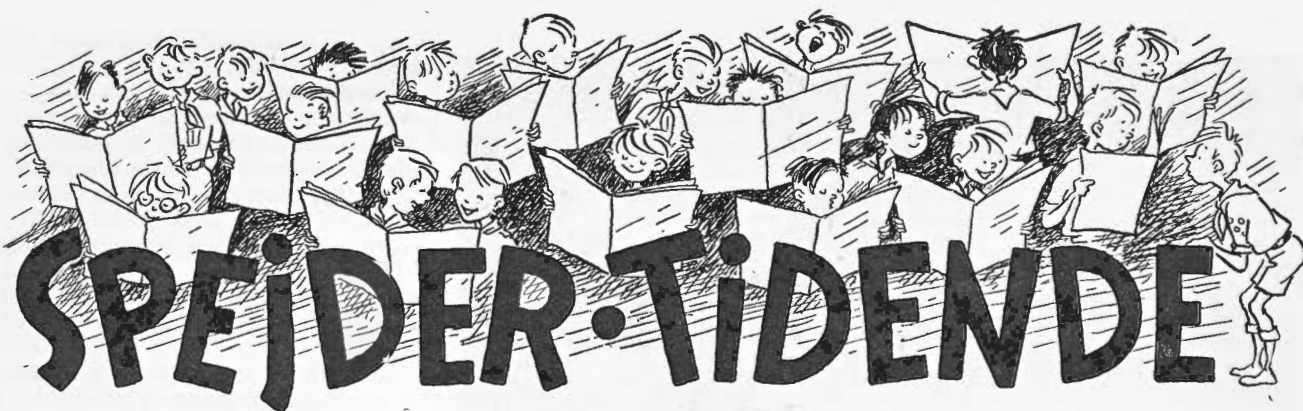
Akela H.C. Andersens eventyr »Grantræet«. Derefter forærede vi hver af publikum et julehjerte, som vi selv havde flettet og fyldt småkager i. —

Endelig så Akela tak, fordi folk ville høre på os. Og der var en, der spurgte, om vi ikke snart kom igen. Bestyrerinden kom med en stor kurv appelsiner og ville give os hver en, men det sagde vi nej tak til, for vi er ulve, og skal ikke have betaling.

Og nu er det snart jul, og vi er i gang med at lave julegaver. Jeg laver en tobakspung til min far og et bogbind til min mor. Det må de ikke vide, så jeg skal hen til Akela på onsdag og gøre tingene færdige.

Glædelig jul, og god jagt i det nye år.

Rann.



SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN



Sdr. Omme trop har mistet en spejderkammerat ved en urimelig og meningsløs ulykke. Mogens Radkjær blev offer for en ulykke med en landbrugsvogn. Mogens var 15 år, en interesseret spejder med et ærligt sind. Mogens hørte til de drenge, vi gerne ser i korpset. Han foregik sine drenge i patruljen med et godt eksempel.

Det er med sorg, vi har taget afsked med Mogens. Men troppens savn er dog intet at regne mod den sorg, som Mogens' forældre må bære. Mogens lillebror Steen blev også dræbt ved ulykken.

Vi vil altid i Sdr. Omme trop dele savnet af Steen og Mogens med deres far og mor, hvem vi erklærer vor dybeste medfølelse.

Æret være Mogens og Steens minde.
Peter.

SOPA

Du vil sikkert grunde over, hvad et sådant »søbillede« nu skal forestille. Du får svaret straks, — det er gamle spejdere der er indkaldt til militærtjeneste, som har sluttet sig til det særlige spejderarbejde for soldater, det der går under navnet SOPA, hvilket er en forkortelse for soldater patruljer.

SOPA afholder møder med de indkaldte spejdere, og forsøger at hjælpe dem med at få noget morsomt ud af deres fritid, med films, foredrag, fabriksbesøg, fugleture og meget andet, — og altså her er de taget ud på en rotur. Soldaterne

kunne vel næppe tænke sig at komme ud på en lang marchtur, — de får jo nok rørt benene om dagen, men en rotur går altså an.

Gottfried.

RASK DAD.

Den 8. juni kuldsejlede en båd med 2 personer i farvandet mellem Fænø og Fønsskov. Nogle mennesker, der havde observeret ulykken inde på land, slog straks alarm; men inden hjælpen fra land blev etableret, havde en af Middelfart søspejdertrops både allerede sat kursen ud mod de kæntrede.

Kæntringen var sket ret langt ude, og der var både stærk strøm og en frisk vind, som drev det kæntrerede fartøj mod Gamborgfjorden. Situationen var således farlig.

Skønt søspejderbåden, der førtes af Ole Petersen var langt fra den kæntrerede båd, lykkedes det ved at udvise godt sømandsskab i rekordfart at nå frem til den kæntrerede båd, hvortil de to mand holdt sig.



Begge blev halet indenbords, hvor efter kursen sattes mod havnen.

For sin resolute og dygtige handling har Ole Petersen fortjent modtaget korpsets bronzekors for livredning.





40 spejdere fra 1. Odense trop har i sommer været på sommerlejr i Norge, nærmere betegnet i Nordre Nissedal. Det var en fortræffelig lejrplads, troppen her havde fået, og den var med til at skabe en vellykket sommerlejr.

Vesterhavsddivisionen vil afholde jamborette i 1960. Divisionen forsøger at få en egnet lejrplads nord for Nymindegab.

En rask papirindsamling — I Brædstrup har troppen på en lørdag eftermiddag samlet godt 2 tons gamle aviser. 5 budcykler var i sving hele eftermiddagen, og søndag formiddag blev alle aviserne bundtet klar til afsendelse.

DEPOT NYT

Ulvebillederne og Baden-Powell billedet fra 1957 kan nu leveres i en ny »indramning«, nemlig indstøbt i en lys plasticmasse (astraglas), der bevirker, at billedet bliver som et højglansfarvefoto. Samtidig gøres billedet uforgængeligt, ja, man kan endog lægge det i vand, uden at det tager skade. — Prisen kun kr. 3,85 pr. stk.

Spejdernes Lommebog 1960.

Alt, hvad vi forlanger af en lommebog, finder du i Spejdernes lommebog, og endvidere er der specialstof for ulve og spejdere — så der er ingen tvivl. Den må med på ønskesedlen, og den fås kun på Depotet. — Pris kr. 4,25.

Er du interesseret i udenlandske frimærker?

En amerikansk spejderfører har gjort eleverne på en skole på Terceira øen i Acorerne stærkt interesseret i frimærkebytte. Har du lyst til at være med, så skriv efter adressen til Danske Spejders Fællesudvalg, Postbox 44, København K.

HISTORISK MØLLE som tropshus

Spejderne i Korsør kan ikke længere benytte deres gamle tropshus, idet statsbanerne skal benytte arealet, hvorpå huset lå.

Forskellige muligheder for køb af nyt areal har været undersøgt, og man har nu erhvervet byens gamle mølle. Denne er af historisk værdi, idet den er århundreder gammel. Det skulle være muligt at istandsætte den gamle mølle til brug som tropshus for et beløb af ca. 17.000 kr., idet der påregnes anvendt frivillig arbejdskraft.

Samtidig er arealet omkring møllen, ca. 700 kvadratmeter, erhvervet. På grund af det gode formål kunne hele herligheden fås for 6.000 kr.

Vi glæder os til at kunne fortælle nærmere om dette spændende tropshus.

THE SCOUT,

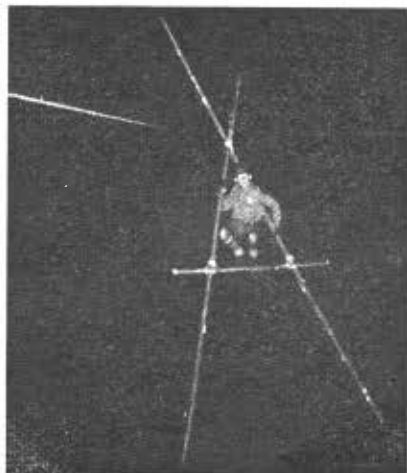
der er det engelske spejderkorps officielle spejderblad, har haft 50 års jubilæum. The Scout udkommer hver uge, så det er et ønskeligt antal blade, der i årenes løb er udkommet.

Stevnsløbet 1959.

Stevnsløbet, den årligt tilbagevendende dyst mellem troppene i Store-Heddinge, Fakse og Haslev, blev i år den helt store oplevelse. Løbet var som sædvanlig lagt op af DAS Erik Bahner.

At berette om hele arrangementet vil være som at genfortælle en spændende roman, så lad os nøjes med at fortælle om nogle enkelte af løbets opgaver:

På natløbet, hvor vi måtte tænke os over 100 år tilbage i tiden, blev patruljerne undervejs fra en post til den næste standset af en af datidens ordenshåndhævere, der krævede gyldigt pas forevist, men da spejderne jo naturligvis ikke var i besiddelse af et sådant, blev de sendt til godset »Juellinge« med ordre om at melde sig til ridefogeden for at forrette hoveriarbejde.



En af de andre gode opgaver var passagen af Tryggevælde å på et af dennes bredeste steder. Hver patrulje skulle, af hensyn til tiden, kun lade en enkelt mand sætte over. Til gengæld skete det med en kæmpevippebro, og hvor det krævedes, at ikke alene manden skulle over, men at han skulle medføre såvel bagage som cykel.

Ved 2 tiden var de fleste faldet til ro i et vidunderligt bivouakeringsområde, hvor patruljerne af fremragende materiale havde bygget nogle virkelig gode løvhytter.

Dagløbets bedste opgave var vel den med at skulle slagte en høne, plukke og rense den og stege den på spid. Der var en dejlig duft i skoven af denne primitive madlavning. O. W.

DET SPØGER I KIRKEN

(fortsat fra side 165)

me og skuldre men vedblev dog at rykke i flisen. Henrik tog et sidste kraftigt ryk, og flisen gled på plads med en dump lyd. Udkørt og pustende satte Henrik sig på flisen. Han kunne svagt høre mandens råb dernede og den vanvittige banken på flisen. Et par gange mærkede han flisen løfte sig svagt under sig. Han gjorde sig så tung, han kunne, men var klar over, at tyven sikkert havde kræfter nok til at løfte både ham og flisen. — Ja, nu tog han fat dernede. Langsomt hævede flisen sig i vejret. Henrik hagede sig fast på den og tyngede ned, alt hvad han kunne, men flisen fortsatte opefter.

—Kom Per og de andre da ikke snart? — Han trak sit civilembem op og stak ned i mørket mellem gulvet og den løftede flise. Der lød et vræl dernede fra, og flisen faldt med et dunk i leje igen. — Det var rede dog ikke mere end nogle få minutter, så tog fyren atter fat. — Men nu hørte Henrik stemmer, og straks efter kom Per og betjent Sørensen med lygter og mandskab.

Tyveknægten var tilfældigt faldet over nogle optegnelser i nogle gamle, antikvariske skrifter, og ved hjælp af disse oplysninger havde han fundet ud af, hvor klostrets kostbarheder var gemt. Han havde søgt efter skatten gennem længere tid. Det var ham en let sag at skaffe sig en falsk nøgle, og hver nat var han så listet ned i mumiekælderen, indtil han var sikker på, hvor han skulle søge. — Drengene måtte rykke ud med, hvorfor de befandt sig i kirken midt om natten, og da betjent Sørensen hørte om grunden, smilede han og strøg sig over overskægget. »Nå, så tror I vel ikke mere på spøgelse!«

»Næh! Men hyggeligt det var det nu ikke!« mumlede Per.

»Nej, fjø!« udbrød Henrik, »må jeg bede om en god blød seng i stedet for den hårde bænk i kirkestolen!«

»Ja, ja!« smilede Sørensen og stak dem hver en tokrone, »her har I lidt at berolige sindet med, — siden får I nok en belønning af Nationalmusæet!«

Ny spejderchef i England.

Sir Charles MacLean er valgt til den fornemme post som spejderchef for England.

DYE DAVNE TIL



ÆRES-SIDEN

1. KL. SPEJDERE

Aalborghus trop

PF Jørn Larsen
København 1. Sø
Flemming Delorenti
Tony Fleuron
Claus Franch
Iver Schlönde

1. Haslev trop

SM Ole Borch
SM Bjarne Pless
SM Kaj Kristoffersen
PF Kjeld Svarrer Nielsen
PF Niels Borch

Dybendal trop

SM Ole Starling

1. Aakirkby trop

PA Ib Madsen
Jørn Pedersen

Ivanhoe trop

Jørgen Vikelsøe

1. Højbjerg Skaade trop

PF Erik Christophersen

Bytroppen, Nykøbing F.

PA Poul Erik Grohneith
PA Elmer Wendelboe Jensen

Varde trop

SM Peter Jessen
Fæstningsdrene
FF Hans Kristensen
Lars Kamp Nielsen

1. Odense trop

PA Poul Melin Pedersen
PA Kurt Kyrlier
PA Knud Toft
PA Jan Agertoft Nielsen
PF Torben Bergholdt
Gert Madsen

1. Hede trop

SM Jørgen Vorgod
SM Jørgen Bysted

1. Maribo trop

PF Jesper Mørch-Rasmussen

6. Sundby trop

SM Jørgen Olsen
PF Ole Olsen
PF Sten Olsen

Glamsbjerg trop

Jørgen Saro Mogensen

1. Hovedgaard trop

PF Finn Hesselbjerg Nielsen

2. Holte trop

Arne H. Andersen
Jens Frederiksen

RIDDERE

2. Holte trop

Gunnar Kirschberg

3. Aabenraa trop

PF Kjeld Dall
PF Anders Andersen

Sct. Jørgens trop — Svendborg

Jens Christian Pedersen
Ebbe Nordskov

Glamsbjerg trop

Jørgen Saro Mogensen

1. Maribo trop

SM Børge Christensen
PF Jesper Mørch-Rasmussen

Fæstningsdrene

PF Hans Kristensen
Lars Kamp Nielsen

1. Højbjerg Skaade trop

PF Erik Christophersen

3. Odense trop

SM Christian Cannegaard
SM Holger Henriksen

5. Odense — Sct. Georg trop

PF Peter Bredsten

2. Frederikshavn trop

PF Steen Mørup
PF Jørgen Laus
PA Laust Højgaard
SM Hans Chr. Nielsen

Ivanhoe trop

Jørgen Vikelsøe

1. Rudekøbing trop

Søren Malte Nielsen
William Langhorn
Find Meyer

Langesø trop

SM Carsten Møller

2. Ranne trop

PA Jesper Holm
Johan Jensen

Falkonerspejderne

Ole Paulsen

Aalborghus trop

PF Knud Ole Richter-
Mikkelsen
PF Jørn Larsen

VÆBNERE

Aalborghus trop

Ole H. Houmann

1. Haslev trop

SM Ole Borch

Struer Sø

Claus Fjord Christensen

1. Langesø trop

SM Jørgen B. Andersen

Laksetroppen

PF Karl Kr. Jensen

Ivanhoe trop

PF Kurt Nyhuus
PA Benny Lassen

1. Skagen trop

PF Jørgen Løth
PA Niels Wittus
Niels Erik Sørensen

Peter Ladekær
Bjørn Thomsen
Tommy Olesen
Henning Avang
Peter Aabye
Victor Nielsen
Peter Søholm
Per Nielsen
Jan Krarup

1. Kolding trop

PF Peter Iversen

3. Odense trop

PF Lars Sørensen
PA Erik Skov

1. Højbjerg Skaade trop

PF Jørn Ole Kofod Hansen
PA Finn Gattrup Nielsen
PF Niels Holm
PA Benny Aros
PF Ernst Jensen
PA Peter Danielsen
PA Per Ortved
SM Peter Stig Aagaard

Varde trop

PF Henning Schou-Jensen

Fæstningsdrene

Henrik Hoffmeyer
PA Svend Jensen

1. Odense trop

SM Knud Erik Topp
PA Jan Agertoft Nielsen
Jens Erik Bjørn

1. Hede trop

SM Jørgen Vorgod

1. Maribo trop

PF Arne Christensen
PF Mical Jørgensen

5. Godthaab trop

»Bekko«, PF Jørgen Schilling
Hansen
»Simba«, PA Steen Bakfort

6. Sundby trop

SM Jørgen Olsen
PF Ole Olsen

Glamsbjerg trop

PF Leif Christiansen

1. Herlev trop

PF Jannik Mai

1. Hovedgaard trop

PF Gunnar Neve
PF Finn Hesselbjerg Nielsen
PF Henning Skytte

3. Aabenraa trop

PA Svend Dall
PF Halger Fink
PF Finn Sørensen

AVANDRINGER

100 km

1. Odense trop

PF Axel Slak
PA Poul Melin Pedersen

5. By

PF Gert Heinemann
Per Vest

1. Skagen trop

PF Helge Pedersen
PF Jørgen Winther
Peter Ladekær Jensen
Victor Nielsen
Jan Krarup
Peter Gaden Jensen
PA Jan Gregersen

Falkonerspejderne

Otto Sparre Petersen

75 km

1. Skagen trop

PF Helge Pedersen
PA Poul Erik Jochumsen
Gudmund Jørgensen
Jan Krarup
PA Jan Gregersen

Skærbæk trop

PF Steen Jensen
PA Ivar Fromsejer

60 km

1. Ballerup trop

PF Frode Holdgaard
PA Kurt Bondesen

1. Herlev trop

SM Claus Carlo Caroc
PF Jannik Mai
PA Sven-Erik Olsen
PA Michael Thygesen
Frank Møllerup
Bjarne Winther
Mogens A. Sørensen
Lars N. Nielsen

Varde trop

PF Henning Schou-Jensen
PA Mogens Gad

1. Skagen trop

Victor Hulgaard

1. Haslev trop

SM Bjarne Pless
PF Niels Borch
PF John Hansen
PA Egon Petersen
PA Svend Madsen
Johan Madsen



NYHED ASTRAGLAS

Dette er den nye måde at beskytte billeder på i stedet for glas og ramme. Billedet indstøbes i en hvid PVC-plastic plade og kache-res, så det fremtræder på samme måde som et farvefoto med højglans.

Denne »indramning« gør billedet uforgængeligt, du kan endda lægge det i vand uden at det tager skade.



Lord Baden-Powell

B.-P. billede i firefarvet offsettryk 16 1/2 x 26 1/2 cm i ASTRAGLAS 3,85
Dette billede bør hænges på enhver spejders væg.



Junglebilleder i smukke farver, der er fem forskellige, 24x30 cm i ASTRAGLAS 3,85

SPEJDER - JULEGAVER – brug julekataloget som ØNSKESEDDEL

Grammofonplade
»En dag i
spejderlejr«
45 singel .. 6,95

Nyhed
for patruljeførere
Tips til patruljeture
lommeformat 1,85



★

Den ovale »Billy can«
er atter på lager 11,85
Thorkilds »Billy can«
9,85
sammen m. hylster 11,50



Spejder kogebogen
ny udgave 4,50

★



★

Slireknive
orig. model 15,85
mod. m. sikring . 16,85
m. merlespiger .. 21,50

SPEJDERNES LOMMEBOG

1960

– den er prima!

4,25



Spejdersnes Quizbog
interessant 5,85
Quiz for kvikke ho'der
2000 spørgsmål og svar
5,85



★

Elektrolupper
Præcisionsoptik.. 19,50
Ny model »5X« .. 10,75
Lille model 4,85
alle 3 m. element
og pære.

DET GIVER BONUS, AT KØBE GAVER I DEPOTET

SWEATERS

orig. håndstrikkede færtrøjer.
drengestr. 49,50 voksenstr. 68,00

Norske »Isændere«

Marineblå til drenge 32,50 41,50
voksne 49,85
Lyse til drenge 35,00 39,50
voksne 49,85

RESTPARTI så længe lager haves

Røde drenge størrelser 23,85
voksen størrelse 29,85



BANDY SKØJTER

Prima svenske skøjter monteret på sorte støvler
– alle størrelser 75,50
Ekstra prima til drenge 78,00 til voksne 85,00

KNICKERS – se julekataloget

Restparti mørkeblå uldne m. foer i stør.
70 – 72 – 74 – 76 – 84 – 88 28,50

Restparti uldne khaki m. foer kun str. 76 28,50

Det er en god idé, at gøre dine onkler og tanter bekendt med
Depotets adresse – vi har flere julekataloger

NYHED! Peter Svupstiks SPEJDERSKRØNER
udkommer 10. dec. illustreret 4.25

DET DANSKE SPEJDERKORPS DEPOT

NØRRE FARIMAGSGADE 39 . København K . Telf. PA 4526

Odense:

Klostervej 19
Telefon 11 24 18

Århus:

Frederiksgade 69
Telefon 3 36 13

Aalborg:

Kong Hansgade 1
Telefon 2 83 70

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger

Spejdersnes Magasin

Red.: Kammunelærer J. B. Skotte Hansen
Ibsvej 21, Bagsværd . Telf. 98 48 27

Spejdersport

Red. Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sorø

Korpskontor

Frydendalsvej 32, København V. Telf. VE 3666

Begge bladets ekspedition: Korpskontoret
Kontortid: 8–16, Lørdag 8–12